

кжде Ужасенъ бѣше този безмълвенъ ловъ! Но докато долу въ парахода хората ходѣха като сѣнки, търсѣха змиитѣ и всѣки моментъ очакваха опасна среща, горе на палубата имаше пълно спокойствие. Пасажеритѣ нищо не знаеха за новата опасностъ.

Времето минаваше бавно. Дълги уморителни часове минаваха мълчешката. Мръкна се.

— Азъ бихъ се съгласилъ да претърпя двадесетъ корабокрушения, отколкото да имамъ работа съ змии, каза единъ отъ матроситѣ, които търсѣха изъ долната частъ на парахода. Естрадаеръ се приближи до Качаръ и тихо му каза:

— Та ние сега сме въ най-отчаяно положение. Кой знае дали нѣкоя отъ змиитѣ не е пропълзляла вече до постелята на нѣкой отъ пасажеритѣ. . . и презъ нощта да ухапе нѣкого!

— О, азъ ще я убия сжшо тѣй, както убихте лъвоветѣ! . . .

Цѣла нощъ търсиха змиитѣ, но безуспѣшно.

На разсъмване Качаръ—индиецътъ, донесе голѣмъ кокосовъ орѣхъ, проби въ него четири малки дупки, две отъ долу и две отъ горе, и въ всѣка постави по една малка трѣбичка.

— Нима мислишъ, че кокосовиятъ орѣхъ ще ти помогне да уловишъ змиитѣ, каза на смѣхъ Естрадаеръ.

— Чакайте, чакайте да съмне, отговори смѣло Качаръ.

Капитанътъ бѣше раздраденъ, развалнуванъ и вече почна да губи търпение.

— Проклети змии! — нѣма ги, нѣма ги. . . Да чувствуващъ, че тука на този корабъ сж се скрили страшни сжщества, се е скрила самата смъртъ! . . . Невидима опасностъ! Невидими неприятели! И какви неприятели? Най-отвратителни, най-гадни отъ всички! Змии! О! Ужасъ! . . . Капитанътъ трепереше като трѣскавъ, но думитѣ на Качаръ „чакайте да съмне“, като че малко го успокояваха, или по-право, караха го да се надява и съ голѣмо нетърпение да чака, какво ще стане по-нататкъ.